

חודש בחודשו



בטאון "גבורת מרדכי" בית כנסת ומרכז קהילתי תורני

בס"ד ט"ו בחשוון - תשע"ד // גיליון 270 // רח' הרצוג 32 גבעתיים // www.gvurat-m.org // gvuratmordechai@013net.net
מערכת: חנה בן כוכב, יוסף ארגמן, איילת סקסטין, רחף פינקלשטיין, מיכל פרישטיק, יהודה תשובה צלמנט: רינת טואיטו עיצוב: אורלי אליאס

דגו האלפרנט

"גבורת מרדכי" 40 שנה לנפילתו של מרדכי אלכסנדר ינאי



לא מכבר מלאו חמש שנים

להסתלקותו של ר' אליעזר ינאי, ממייסדי בית הכנסת והמרכז הקהילתי גבורת מרדכי. רעייתו, אילנה, ממשיכה להתגורר בבית האבות "שלווה" בגבעתיים ושומרת על מעורבות בחיי הקהילה. בימים אלה מלאו גם 40 שנה לנפילתו של הבן, מרדכי ינאי, במלחמת יום הכיפורים. אנו סוקרים כאן בקצרה את תולדות משפחת ינאי ומביאים קטעים מתוך הספר שהכינו ילדי המשפחה לכבוד אילנה במלאת לה 80. בקטעים מתוארת ההתמודדות של אילנה עם הידיעה המרה שקיבלה לפני ארבעים שנה על מציאת גופתו של מרדכי.

אילנה ינאי נולדה בעיר יאסי שבroumניה בשנת 1920, בת זקונים למושפחת קרטנשטיין, משפחה מסורתית. האב ניהל חנות כל בו גדולה שהעסיקה בני משפחה נוספים ומצבם הכלכלי היה טוב ביותר. בזכות האב, שלא החתים את תעודותיו כיהודי, ניצלה משפחתם מן השואה, אך האב עצמו נהרג בהפצצה. ב-1938 הכירה אילנה את אליעזר ינובר-ינאי שגדל מגיל 5 אצל סבו הרב ביאסי, כדי שיחנכו בחינוך יהודי איכותי. הפער ביניהם לגבי קיום מצות הצטמצם עם הזמן ואילנה קיבלה על עצמה אורח חיים דתי. ב-1943 נישאו בחתונה צנועה בחצר בית הכנסת השכונתי. ב-1946 נולד בנם הבכור, שנקרא קלמן, ע"ש האב שנהרג. משפחת ינאי הצעירה הגיעה ארצה ב-1951, יחד עם עוד 3,000

בימים אלה אנו מציינים 40 שנה למלחמת יום כיפור. בית הכנסת שלנו קרוי על שמו של מרדכי אלכסנדר ינאי, שנפל במלחמה, ואנו מקדישים לו ולמשפחתו מקום מכובד בגיליון זה. מעל דפים אלה נמשך גם הפולמוס שהחל בגליונות האחרונים סביב שאלת הסובלנות, הפלורליזם, השינויים והחששות בקהילה ובציבור הדתי בכלל. הפעם אנו גם חונכים פינה חדשה - פינת תרבות - בה מוזמנים החברים לספר על ספרים, הצגות, תערוכות, מוסיקה ושאר יצירות תרבות הקרובים לליבם, ואגב כך גם לספר מעט על עצמם. בנוסף אנו מציגים כהרגלנו פעילויות המתקיימות בבית הכנסת (יש גם ביקורת!) ולא מתעלמים גם מחודש הארגון בבני עקיבא. את הפקת הגיליון הנוכחי ליוו קשיים לוגיסטיים, אך אנו מקווים שהתוצאה תשביע את רצונכם.

בברכת חורף טוב



אילנה ואליעזר ינאי ביום חתונתם

המשך בעמ' 2 <<

ניצולי שואה. הם הופנו למחנה העולים "שער העלייה" בחיפה, ובני משפחותיהם

באו בעקבותיהם. לאחר שעברו לחיפה - שם שימש ביתם תחנת קליטה לעולים רבים - פתחו חנות לבגדים וסידקית וייבאו סחורה מיפן. לאחר שפתח אליעזר חנות נוספת בת"א, עברה המשפחה לגבעתיים והילדים למדו בבי"ס אמונים. אליעזר הקים את בית הכנסת "תפארת צבי" והפך לנשיא הקהילה, התחזק בלימודי קודש ואף העביר שעורים בין מנחה לערבית.

ב-1954 נולד מרדכי - ילד שמח ואוהב חיים, מתעניין במוסיקה, בישול ונהיגה. הוא שרת בצבא כנהג טנק. ב-1958 נולד אבנר.

בשנת 1970 עברו לבית בקפלנסקי, שם חיזו חיי חברה, חיי קהילה וחסד. מכיוון שהפרנסה הייתה מצויה לאליעזר בשפע, לא נאצלה אילנה לעבוד ועמדה לרשות המשפחה כשהיא מסייעת לאליעזר, שאהב לתת ולעזור לרבים מאוד. בשלב מאוחר יותר החלו אילנה ואליעזר להתנדב במסגרות רבות - ביניהם "יד לבנים" ועזרה לחולי סרטן בגבעתיים.

במלחמת יום הכיפורים נחשב הבן מרדכי נעדר במשך 10 חודשים. גופתו הוחזרה לבסוף עם 140 חללים נוספים. עקב קשיי זיהוי

נקבר תחילה בבארי, ולאחר מכן, כשזוהה ותאריך נפילתו הובהר (י"א בתשרי תשל"ד), נטמן בקרית שאול, לצד חברו הטוב מילדות מוטי פוירשטיין הי"ד, שלחם ונפל יחד איתו. הורי מרדכי תרמו את כל הסכום שחסכו

למען עתידו לבניין בית הכנסת, ותרומה זו איפשרה את סיום הבניה. בהמשך נקרא בית הכנסת על שמו ועד היום מתקיימת, מדי קיץ, "ישיבת בין הזמנים" לזכר מרדכי אלכסנדר ינאי.

מתוך הספר: "לא סלחתי למנהיגינו"

...עם פרוץ המלחמה אבד הקשר עם מרדכי, והוא הוגדר כנעדר. אני, שהיה לי בן נוסף בחזית - קלמן, אשר שירת כחייל מילואים ברמת הגולן - מיהרתי והלכתי לקריה וביקשתי שיעבירו אותו חזרה לתל אביב. הקצין שדיברתי איתו ענה לי בחוסר טקט אכזרי: "גברת, מה את רוצה? יש לך עוד בן?"

...אני זוכרת את השאננות שקדמה לפרוץ המלחמה... מרדכי שילם את המחיר, ואני מעולם לא סלחתי למנהיגינו דאז. מהרגע בו הודיעו לנו שהוא נעדר ובמשך עשרת החודשים שבאו אחר כך, היינו שרויים במצב קבוע של אי ודאות באשר לגורלו, ולא ידענו אם הוא חי או מת. בהתחלה לא הפנמתי את משמעות הבשורה. אבנר, שהיה אז בן חמש-עשרה, מספר שלמחרת היום בו הגיעו אלינו לבשר שנעלמו עקבותיו של מרדכי, הוא מצא אותי בבוקר כשאני מנקה את המוקרר



ביסודיות. הדחקתי ככל הנראה, אך גם היה לי חשוב לשדר לילדיי שהכל יהיה בסדר, שאנחנו נמצאים שם עבורם ושלא 'נישבר' ונשאיר אותם להתמודד לבדם עם הקשיים שלהם. אך בהמשך, עם חלוף הזמן, נתן המתח הרב את אותותיו מדי יום. בכל פעם שעצרה מכונית ליד הבית, הייתי מזנקת ומציצה מהמרפסת כדי לראות אם מרדכי חזר...

...גופתו של מרדכי שבה לישראל יחד עם 140 חללים נוספים, במסגרת עסקה שנחתמה בין שתי המדינות - ישראל ומצרים. המצרים קיבלו תמורת הגופות 3,000 שבויי מלחמה שלהם, ואני זוכרת שדובר רבות על פליאתם מהעסקה הזו, כי לא הבינו את קו המחשבה הישראלי, שדרש להחזיר את הנופלים ולהביא אותם בכל מחיר לקבורה בקבר ישראל...

...את זכר בננו, אשר נולד וגדל בארץ הזאת, ביקשנו להנציח בדרך שתהיה קרובה ללבו - דרך הרוח. קיבלנו מעיריית גבעתיים מגרש ובנינו עליו בית כנסת מפואר, יחיד במינו, המקיים שיעורי תורה במשך כל שעות היום, ונתנו לו שם הולם - "גבורת מרדכי". בקומתו התחתונה פועל מועדון קשישים, ולצידו גן זכו גדלים עצים המזכירים בתנ"ך. עם הזמן נפלו, לצערי, ילדים נוספים אשר התפללו בבית הכנסת הזה - שבעה חללים - וכולם מונצחים על קיר העמוד בשטח הגן.

מכתב לחברים

ב"ה

לכבוד חברי קהילת גבורת מרדכי

החלטתי לכתוב מכתב פתוח כי אתם מאוד יקרים לי והרגשתי צורך להשיב על מאמרים קודמים. מאמרים אלו נכתבו על ידי חברי היקרים אבל אין ביניהם הסכמה. קהילת גבורת מרדכי תמשיך להתקיים למרות גודלה הקטן רק אם נתנהג אחד כלפי השני כמשפחה. אין לקהילה את הלוקוס להתפלג חלילה כי אנחנו קהילה קטנה. כמו במשפחה, לא כל הילדים בעלי אותה השקפה דתית בדיק; כמו במשפחה, ילד אחד פונה לכיוון יותר "חרדי" ואחר לכיוון יותר מסורתי. יש בין הצעירים כאלו שאופיים תורני יותר

וכאלו שפחות וכן תמיד היה בגבורת מרדכי. בהסתכלות על האוכלוסיה הותיקה, גם בה יש כאלו שיותר תורניים וכאלו שפחות. שוני בסגנונות לכוש, בתכיפות ההגעה לבית הכנסת, במצוות ששמים עליהם את הדגש - כולם מאפיינים גם את הדורות המבוגרים יותר. כלומר אם נסתכל אובייקטיבית, האוכלוסיה הותיקה לא שונה מהאוכלוסיה הצעירה יותר. דבר אחד ברור: בלי שנקבל משפחות חדשות ואנשים שונים אין עתיד לבית הכנסת. אם לא נדע לחיות ביחד כקהילה וכמשפחה, אין אריכות ימים לקהילת גבורת מרדכי.

שיעור הנשים לאחר תפילת שבת בבוקר פתוח לכל הנשים. יש בו משתתפות מגיל 10 עד 75 וכולן מחמנות. יש מספיק ימים פנויים באולם בית הכנסת לעשות אירועים של נשים

וגברים ביחד, אירועים של ילדים, אירועים של נוער וכן גם אירועים לנשים או לגברים לחוד. אין בתקנון שום דבר שאוסר אירועים נפרדים (וגם אם יש גם - תקנון ניתן לשנות). מי שמתאים לו כל סוג של אירוע מוזמן ואין התחייבות שכל אחד צריך לבוא לאירוע מסוג שונה אם לא מתאים לו. העיקר שהכל יעשה באישור הלכתי של הרב ושכולם ירגישו רצויים בקהילה. תמיד יהיו דברים שנויים במחלוקת, ומותר ורצוי להביע דעות. אבל בסופו של עניין צריכים לדעת לשמוע את השני, לוותר, וכן - גם לסלוח. עם תחילתה של שנה חדשה אני מאחלת לכולם להסתכל על השני בעין טובה ותוך קבלה של האחר וניסיון לצמוח ביחד כקהילה.

יהודית קרול

הדיון שנפתח בגיליונות האחרונים, על סובלנות, פלורליזם, שינויים וחששות, נמשך בעמודים אלה.

בין עקשנות לעקביות

- הרב אברהם וסרמן -

העקשנות לעמוד תמיד בדעה אחת ולהתמך בה בחבלי החטאת שנעשו למנהג, בין במעשים בין בדעות, היא מחלה הבאה מתוך שקוע בעבדות קשה, שאינה מניחה את אור החרות של התשובה להאיר בעוצם חילה, כי התשובה היא שואפת לחופש מקורי אמיתי שהוא החופש האלהי שאין עמו שום עבדות.
(הרב קוק, אורות התשובה, פרק ה)

בהקדמה לוידוי, שהוא אחד העניינים המרכזיים ביום-כיפור, אנו אומרים "שאיננו עוזי פנים וקשי עורף לומר לפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו". לכשנחפז משפט זה למשפט חיובי נמצא כי שתי סיבות הן העלולות לגרום לנו לחשוב שלא חטאנו: עזות פנים וקשי-עורף. בשורות הבאות אתמקד בתכונת קשי-



העורף. המקום הראשון בו נזכרה תכונה שלילית זו הוא בחטא העגל "ראיתי את העם הזה והנה עם קשה עורף הוא, ועתה הניחה לי, ויחר אפי בהם ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול" (שמות לב ט). כלומר, הסיבה שבגינה נגזרה כליה על עם ישראל היא התכונה המגונה הקרויה "קשה-עורף"! מה הופך תכונה זו לגורם שלילי כל כך? רש"י פירש "מחזירין קשי ערפם לנגד מוכיחיהם וממאנים לשמוע". ספורנו הוסיף עוד "גיד ברזל ערפם ולא יפנו לשמוע דבר שום מורה צדק, באופן שאין תקוה שישונו בתשובה". כלומר, מי שטועה עדיין לא איבד את הסיכוי לשנות את דרכו, אם רק יעמידו אותו על טעותו. אך העקשן, שדבק

בדרכו ואינו מוכן לשמוע את הקורא אליו ומוכיח אותו - הינו חסר תקנה. לכן לא נותרה ברירה אלא להענישו בכל חומר-הדין. אלא שהמדרש (שמות רבה, שם) הופך את התכונה הזו לאחת המידות שנשתבחו בהן ישראל: אמר ר' יצחק בר רדיפא בשם ר' אמי: אתה סבור שהוא לגנאי ואינו אלא לשבח: או יהודי, או צלוב. אמר רבי אבין: עד עכשיו קורין את ישראל בחוצה לארץ: האומה של קשה עורף. כלומר, יכולת העמידה בניסיון וההתמדה בשמירת התורה במסירות-נפש, למרות המאמצים הכבירים של אויביו להפר את הקשר בין ישראל לאביהם שבשמים - נובעת מאותה תכונה של קשי-עורף. אלא שאם כך, מדוע תכונה זו נאמרה לגנאי? האם המדרש מתכוון לחלוק על פשט הפסוק? השאלה הופכת קשה יותר כשמתבוננים בהמשך הסיפור של חטא העגל והסליחה שלאחריו. לאחר תחנוניו של משה, הקב"ה מתרצה לתת לוחות שניות. תוך התגלות ה' למשה בנקרת-הצור, בשלש עשרה מידות הרחמים, מבקש משה בשעת-רצון "ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני

המשך בעמ' 4 <<

עבירה על חוק ההתיישנות

- יחזקאל פרנקל -
(פורסם באתר הקהילה)

באחד ממאמריו ציטט מורי פרופ' (אמריטוס) שלום רוזנברג, לשעבר ראש החוג למחשבת ישראל באוניברסיטה העברית, מדברי מוהר"ן מברסלב את הנחיתתו "גם אין טוב להיות זקן, הן חסיד זקן, והן צדיק זקן, זקן אין טוב, כי צריך רק להתחדש בכל יום להתחיל בכל עת מחדש" (שיחות מוהר"ן אות נ"א). וכך כתב פרופ' רוזנברג: "הזקנה שעליה מדובר אינה הזקנה הביולוגית. קיימת הגדרה עמוקה יותר. זקן הוא אדם שאינו מסוגל להתחיל שוב מבראשית." לפי רבי נחמן ההתחדשות הינה המפתח למאבק בזקנה. אם נדייק בדבריו נמצא שזקנה אינה ענין של גיל אלא של חוסר התחדשות. משמע - יש אנשים צעירים שהם כבר זקנים. הם פשוט הפסיקו להתחדש. הם שמרנים. ולהיפך, יש זקנים שמקפידים להתחדש והם כלל אינם זקנים (ראו 'חודש בחודשו'

האחרון על 'סבא גן' - יוסי מרקוביץ, ובמאמר מוסגר, גם איש אקדמיה בן קרוב ל-80, פרופ' באוניברסיטה העברית ש'מתחבר' בשנים האחרונות יותר ויותר לתורות החסידייות של מוהר"ן מברסלב מוכיח התחדשות). 'תתחדש כנשר נעורייכי', דברי דוד המלך בתהילים מראים שהתחדשות היא תביעה של התורה הרבה לפני רבי נחמן. אחד מבכירי בניה של הקהילה, ובעיני בכיר בניה ללא כל ספק, הינו הרב דב זינגר¹ ראש ישיבת 'מקור חיים' בכפר עציון, בנה של אסתר תבדל"א. הרב דב, או הרב דובי בפי מכריו, הקים לפני כמה שנים את 'בית המדרש להתחדשות' בישיבתו, מקום המשמש להכשרה מק-



צועית ולהעצמת הרוח למנהלים ומנהלות אנשי חינוך וטיפול. להבנתי, בעיניו של הרב דובי, השילוב האולטימטיבי בענייני חידוש והתחדשות הוא זה הצומח מתוך בית המדרש. להבנתי, על פי הרב דובי, כל בית מדרש אמור להיות 'בית מדרש להתחדשות'. אורי תודוקסיה מתחדשת, צעירה ורעננה. והתחדשות דורשת תנועה, גלים, אדוות של חיים. לעיתים הרב דובי נועז בהגדרותיו, ובשעשוע לשון נפלא הוא מגדיר מחדש את הביטוי 'עברייך' - עברייך הוא אדם החי את עברו (מצוטט בין עשרות ציטוטי הרב דב זינגר ב'ויקיציטוט'). כל הדברים הללו נאמרים בכדי לדון בשאלה שצריכה להטריד כל אחד ואחת: מה עשוי לגרום לחורבן בית שלישי? זו התשובה: זקנה. סטגנציה. קפיאה על השמרים. החנקת כל נעורים. חרדה מפני שינוי.

המשך בעמ' 8 <<

שבת בנות גם יחד

משתתפות שיעורי השבת בבוקר
מסכמות חמש שנים של חוויה רוחנית יוצאת דופן

- רותי פינקלשטיין ואפרת סהר -

אף יותר. כך זה כל שבת. התכנים העולים בשיעור פותחים את הלב ואת המחשבה ומעוררים למידה והשראה גדולה. עיקר תרומתם היא להתחזקות באהבת ה' ובאמונה. כל אישה ממקומה. כל אישה בדרכה. כל אישה בעתה ובזמנה. בשיעור עולות דעות שונות ומתקיים שיח ערני. בשיח נשאלות שאלות ונדונות סוגיות. לעיתים מתגלים חילוקי דעות המעוררים גם הם את המחשבה. השיעור מתאים כמו כפפה ליד שמבקשת ליטוף, חיזוק, הגנה, חום, או סתם שיאחזו בה, כי נעים ביחד וכי טוב להיות קרובות האחת לשנייה.

תכנים של פרשת השבוע, חגים ומועדים נלמדים במשותף, בסבלנות ובסובלנות. ההקשבה רכה וההכלה מלאה. לכל דעה ואמירה יש מקום. כל פטפוט, צחקוק, צחקוק או התבדחות - כבודם במקומם מונח. וברוך ה' - זה עובד.

הקבוצה גדלה במהירות מרגשת. יש נשים המגיעות באופן קבוע, יש נשים שללא קולן השיעור חסר. יש גם נשים הממלאות תפקידים חשובים אחרים בשמחה רבה: אחת מקדשת, אחת דואגת לסדר, אחת מודיעה ואחת מביאה סט לקפה. יש חדשה ויש ותיקה, יש קרובה ויש אחת קצת רחוקה. אבל, המכנה הוא משותף: רצון ללמוד תורה בחברותא באחוות נשים מלאה.

שבת בבוקר. רוח קרירה מנשבת וליד ספסל חצר בית הכנסת מתאספות אט אט חלק מנשות הקהילה. מבטי שמחה ונהרה על פניהן. מדברות על השבוע שחלף. אפשר לחוש את הקרבה, את החום ואת הגעגוע. בזרועותיהן פעוטות, עוגה וספר. "שבת שלום! התגעגעתי!" "גו מה שלומך?" כמה זמן לא התראינו!" "מה שלום הקטנים, ואיך הבעל?" הן מתעניינות בחייו.

סדר הבוקר שלאחר התפילה - קבוע: תחילה התוועדות "אבות ובנים" (שיעור תורה עם הרב וסרמן, עמירם סבן, ואחר כך - קידוש וארטיק/קרמבו, עוגת יום הולדת, או אפילו דג מלוח). מיד לאחר שיעור הילדים, מתאספות הנשים אל אולם "בית אהרן". "נו מתחילים?" עולה השאלה מכל עבר...

לפני יותר מחמש שנים הועלה רעיון על ידי הרב וסרמן ומיכל פרישטיק לשיעור נשים בבוקר, וממחשבה הם פנו לעשייה. אט אט השיעור השבועי החל לקרום עור וגידים, ההצלחה הייתה רבה. מאז, המושגים: אהבת ה', חסד, אהבת הארץ, אמונה, בית המקדש, הכלי יקר, הרש"ר הירש, המלבי"ם - הפכו חלק מהשפה המדוברת בשיעור בו משתתפות בין 10 ל-20 נשים ולפעמים

בין עקשנות לעקביות/

המשך מעמ' 3 >>

בקרבנו כי עם קשה ערף הוא וסלחת לעווננו ולחטאתנו ונחלתנו". למה להזכיר את המידה הרעה הזו שכמעט הביאה לכיליונם של ישראל, דוקא בבקשת הסליחה? הסבר לשאלה זו נעוץ בתופעה מוכרת, כשעניינים רבים בחיינו עשויים לשמש בהקשר מסוים לחיוב ובהקשר אחר לשלילה. בכרזת-הומור התלויה על קיר משרדים רבים מופיע גם המשפט: הבוס עקבי - אתה סתם עקשן... תכונה זו של קשי-עורף, הופכת למעלה כשמדובר בעקביות, בעמידה על עקרי

נות. משה אומר

לקב"ה שדוקא

אותה תכונה

שבה קלקלו -

היא שתעזור

להם במאבקים

לשמירת התורה

במהלך הדורות,

ובמקרה זה השלילה הופכת לחיוב, הזוד נות הופכות לזכויות. הדרישה מעם ישראל היא "זמלתם את ערלת לבבכם וערפכם לא תקשו עוד" (דברים יטז). לא להקשות עורף כלפי הקב"ה. תכונת קשי-העורף ההופכת לעקשנות, מה שנקרא היום "להיתקע" בקיבעון של דעות, התנהלות אישית או חברתית, היא מחלה קשה. התשובה באה כדי לשחרר אותנו מהקיבעון, להביא אותנו למחוזות החופש בהם יכול אדם לשנות את דרכיו בלא מורא מפני ביקורת קטלנית. דעת הקהל, הסביבה והחברים. אך לא רק אצל היחיד. קיבעון עלול גם להפוך שיטה רוחנית חדשנית לבלתי רלוונטית לאחר זמן, כפי שאומר הפתגם העממי "המהפכנים של היום הם השמרנים של מחר". יחיד או חברה הנשארים מקובעים לא יצליחו להתמודד עם אתגרים שהזמן מביא לפתחם. מן הצד השני - התחדשות מתמדת ללא עוגן יציב, בלא עמידה על עקרונות אמונה ומוסר מור בילה לאבדן דרך גמור. רק שילוב הכוחות של יציבות והתחדשות יוביל אותנו בדרך נכונה. כאן נדרשת הבחנה עמוקה בין מה שניתן לשינוי לבין מה שחייב להישאר קבוע, כדי לנווט את היחיד והחברה שלא ליפול באחד המכשולים המזומנים להם בהגזמה לצד זה או אחר.

קהילת גבורת מרדכי ידעה ותדע לאחוז בקביעות האמונה, יראת-השמים, לימוד התורה וקיום מצוותיה, תפילה וגמילות-חסדים, חיי-חברה ומעורבות קהילתית, תוך התחדשות ורעננות, שינוי והתקדמות.

I'M NOT
STUBBORN;
I'M RIGHT!

למי התודה ולמי הברכה?

שיעור הנשים המתקיים בשבתות אחרי הצהרים מסכם שנת פעילות נוספת אנו - ציבור החברות בקהילה, שזה שנים רבות זוכות להמיר בשבת חלק ממצות תענוג השניה בלימוד פרשות שבוע והפטרה, מתכנסות בשעות בין השמשות, כדי לשתות בצמא את סם החיים של תורה וחכמה. באנו להוקיר את מרביצי התורה על אשר עיגנו את נפשותינו והרחיבו דעתנו בעומק פרשנותם של חז"ל ופרשנים בני-זמננו. כולם יבואו על הברכה (בסדר הא-ב): יוכבד אורון, שושנה ושלמה הר-זהב, עידית ואהרון ונדרוולדה, ד"ר אביעזר ויס, הרבנית ד"ר נאוה וסרמן, הרב יחיאל וסרמן, זכריה חזן, יוסי פרידמן, פרופ' יהושע שוורץ, יהודית שטרן. ו"הייתם כעץ שתול על פלגי מים ועל יובל יישלחו שריכם".



"תפילת הנשים" ק פלסנהרדט, נשים מחפלות בבית הכנסת, שמן על בד 1893

חנה בן-כוכב

קרוב אל העין, קרוב אל הלב

בית הכנסת ממשיך להסביר פנים לציבור הרחב, וטקסי בר-המצווה בקהילה מותירים את רישומם על החוגגים. חלקם חוזרים גם בשבתות נוספות. כבכל שנה פתחנו בשנת תשע"ג את דלתות בית הכנסת לשכנינו.

יענית גולדפרב -

האדם הוא כנר לרגליהם. בננו היקר עומד הגיע למצוות וההתרגשות לקראת הבאות נאחה ואף גבלה במתח. הגענו לראשונה לבית הכנסת וליבנו התמלא באור ובתקווה שתינתן לנו האפשרות לחוות בקרבתכם את עלייתו של עומר לתורה. בכל אחת מנקודות המפגש עם חברי הקהילה, חוונו חיבוק חם ונכונות כנה להדריך וללוות אותנו כמשפחה. תשומת הלב הייתה חמה ואוהדת ובעזרתכם נחשפנו למסורת היפה, האמיתית והנגישה. יציקת התוכן טרם עלייתו של עומר לתורה הייתה כה חיונית להצלחת האירוע שיחרט בליבנו לשנים רבות יותר מכך, עומר השכיל להבין את המשמעות הענקית בעלייתו לתורה והמחויבות הנלוות הנקשרות לכך. אני לא נחשפת לתגובות ישירות של הילדים לאחר העליה לתורה. בעת המפגש המקדים, ההורים מביעים יותר

ה שנה חגגנו עם 16 בני מצווה. אחד מהנערים ממשיך להגיע לתפילות שבת - ערב ובוקר, כבר למעלה מ-3 חודשים ונער בן 14 חוזר וקרא את המפטיר וההפטרה של שבת בר המצווה שלו. מעבר לכך עלו 3 חתנים לתורה, ששניים מהם עלו אצלנו גם כבר המצווה שלהם. כל נערי בר המצווה מקבלים במתנה את הספר "מושגי יסוד" של הרב ישראל לאו, עם הקדשה אישית. החתנים והכלות מקבלים כיסוי חלות - ג'כ עם הקדשה של בית כנסת. רוב המשפחות מודות על המעמד המורגש ועל ההזדמנות שניתנה להן לחגוג עמנו. משפחת ינקו אף הביעה זאת בכתב: "אנשים טובים באמצע הדרך" ... "הרי שמדובר בשורה משיר ידוע אך עבורנו מדובר ביותר מכך! גילינו קהילה חזקה ומלוכדת ובה חברים בעלי נתינה עצומה שערך כבוד



צילום אילוסטריציה

והאיכפתיות שחשו אצלנו (להפתעתם). בע"ה נוכח להמשיך בקרוב לבבות מתוך אהבה, סובלנות ודרכי נועם.

פרס פה

ע. איזביצקי -

הפשטידות והקוגל למרכז העניינים וחתי השמחה נדחקים לקרן זווית. אפילו הקהילה (שהיא כאמור צד לחגיגה), לא מוצאת את מקומה הראוי. חברים אחדים אינם עומדים בפני הפיתוי הקוליטרי וניגשים לכיבוד עוד לפני הקידוש, אין הרמת כוסיות לחיים, אין דבר תורה קצר או ברכת מחל טוב (נטף על הברכה בבית הכנסת), אין שירה או ריקוד שימחישו את השמחה ביחד, את החגיגה בצוותא, אין שום דבר שיחזק את הקשר בין הנער לקהילה ואין גם שום הערכה

ב באחת השבתות האחרונות, לאחר סיום תפילת הבוקר, התקיים קידוש (או בשמו המקובל - "קידושא רבא") לכל הקהילה שהתקבצה בבית הכנסת. הקידוש נערך לרגל בר מצווה של בן קהילה שעלה קודם לכן לתורה. הקידוש הנו למעשה חגיגה קהילתית הכוללת אזכור של קדושת יום השבת אבל גורמיו העיקריים הם: א. השתתפות בשבח ובהודאה של ההורים שזכו להביא את בנם לגיל מצוות; ב. חגיגת הנער העובר את טקס הבגרות ואת מבחן הקריאה בתורה ובהפטרה; ג. שמחת הקהילה שזכתה להצטרפות איש (לשעבר ילד), לקהילה (ולעם ישראל). והנה, במקום שחתני השמחה (הנער ומשפחתו) יהיו את מוקד השמחה ויעמדו במרכז החגיגה, הופך שולחן ההרינג,



להשקעה של ההורים שהשקיעו במחשבה ובכסף כדי להפיק את הקידוש, אלא רק אכילה, שיחות חולין והתחמקות הביתה. אפשר לעשות זאת אחרת, וצריך לעשות זאת אחרת. אפשר לערוך קידוש בצוותא, אפשר להרים כוסיות לחיים, אפשר לחזור ולברך את הנער בר המצווה ומשפחתו ולהודות על הקידוש בשילוב דבר תורה קצר. אפשר לשיר ולרקוד "ריקוד מצווה", ואפשר לברך בצוותא ברכת הנהנין. בקיצור, אפשר לתת מעט צורה ותוכן לשמחה. ועל כך, אמר קונפוציוס: השמחה נמצאת בכל מקום רק צריך לדעת להפיקה. וכפי שאמר ר' נחמן מברסלב - "מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד", על אחת כמה וכמה כשיש סיבה טובה, באה לידנו סיבה טובה לשמוח, כל נחמיצה וכל נהפכה ל"פרס-פה".

ג.ב.

א. הנ"ל מתייחס גם לקידוש חתנים לפני חופתם. ב. יש גם לשקול יותר סטנדרטיזציה בקידושים כדי למנוע תחרות והוצאות מיותרות.

שבו היא מתמודדת עם השונה וכו'. אבל כל זאת רק לכאורה כיוון שהספר הזה נוגע בכל אחד מהנושאים המוכרים האלה ועדיין מצליח לחדש ולרגש ובעיקר - לא ליפול לשום קלישאה. האם בסיפור, ענבל, אינה דומה לשום אם שהכרתם. לשונה הסוערת והמהפנטת גורמת לחווית הקריאה לעבור מבכי מור לצחוק מתגלגל תוך פסיקה אחת. הספר בעצם אינו על הילד המיוחד וגם לא על הדינאמיקה של האם הכואבת מול האב שמתקשה להתמודד. הספר הוא בעצם על הגיבורה האמיתית שלו - ענבל. ברובד היותר פנימי שלו הספר עוסק ביחסים בין האדם לאלוקיו. בניסיון העקר ומעורר הרחמים של הגיבורה לנהל מול אלוהים משא ומתן, מקח וממכר, חוזה בלתי כתוב של ניהול אסונות - אם תעשה כך וכך או אני אעשה כך וכך בתמורה. בבסיסו "ואם היו אומרים לך" הוא ספר על אמונה ומכאן גדלו ועומקו האמיתיים. מומלץ בחום רב.



את הפינה פותחת **שרון פלד**, חברת הקהילה ב-8 השנים האחרונות. אשתו של צורי ואמא של עמנואל, מיה ותמר, מנהלת שיווק בחברת "בית בכפר".

ספר "ואם היו אומרים לך" גלית דיסטל אטבריאן בהוצאת כנרת, זמורה-ביתן

לפני שאספר על חוויית קריאת הספר, גילוי נאות - מחברת הספר, גלית דיסטל אטבריאן, ואנוכי גדלנו יחד ואנחנו חברות קרובות עד היום. האם זה שינה לי את חווית הקריאה? סביר להניח שכן. נופי הילדות הירושלמית שלנו צובעים את הספר לכל אורכו. עלילת הספר נוגעת במשפחה כל-ישראלית שלתוכה נולד ילד עם בעיות התפתחות שהולכות ומסתמנות כאוטיזם. לכאורה עוד ספר על גידול ילד חריג, על התמודדות המשפחה, על כאב האם, על החברה והאופן



במסגרת המגמה של מערכת חודש בחודשו לסייע להיכרות בין חברי הקהילה אנו פותחים "פינת תרבות".
במסגרת הפינה נשמח לפרסם המלצות או תיאורים של ספרים, הצגות, שיעורים, מופעים, תערוכות, סרטים ושאר יצירות תרבות שהותירו עליכם רושם מיוחד. אנא צרפו גם כמה פרטים על עצמכם.

כמעין יומן מלווה בכל צעד ושעל בדרכו אל ה-10 ק"מ המיוחלים. כל כשולן או הצלחה, קושי, פציעות והחלמה, אלו הנימים העדינים במעקפי הלב של היומן הבונים לאט לאט את הסיבולת וגם את פעימותיה האיטיות והמלאות של העלילה. אהבתו של עמי לספורט ניבטת מכל פינה בספר; הקשר המיוחד עם בנו הצעיר, ילדיו ואחיו ניכרים ומעוררים הערכה רבה. ספורט הוא ערך חשוב - זה עולה ומהדהד בין שורות הכותב שוב ושוב - וכך גם משפחתיות, קשרים, רקמה אנושית, שמתחילה אצל עמי בחדר הניתוחים, ומתגלגלת לה בצעדי ריצה קטנים שהולכים ונפערים לצעדי ריצה כמעט מרתוניים מעוררי גאווה. בספר משולבים סיפורים מרגשים על מטופלים וד"ר שיינפלד, דרך דו-שיח נינוח, בגובה העיניים, תוך הקשבה ועניין רב בחייהם, מוביל אותנו אל סיפור הצלחתם האישית - ההחלמה שלהם, ואף זוכה לרוץ לצד כמה מהם.
תוך כדי הקריאה אנחנו כמו אוחזים את ידו של האיש הגדול הזה, שמשלב באומץ, בהתמדה ומסירות בחייו את המשפחה, הקריירה הגדולה, אהבת האדם ואת הספורט - המון ספורט. ואנו רצים...ורצים...ורצים... איתו מהלב אל ה-10 קילומטרים הנשגבים.

אב לשישה, זוכה מגן שר הבריאות בשנת 2009, ספורטאי בלב ובנשמה (קיאקים, רכיבת אופניים, ריצה). עמי, ציפי אשתו (לבית רבינוביץ', שגדלה בקהילה), וששת ילדיהם גרים בנבעתים ומשתייכים לקהילת "גבורת מרדכי". כפי שיודעים חברי קהילה שנזקקו לשירותיו, הוא נחלץ ויחלץ להגיש עזרה מקצועית חמה ותומכת ללא סייג. עמי, נכד למשפחה חרדית-חסידית, גדל בבני ברק ובפתח תקוה ושני סביו היו רבנים. הוא מספר על עצמו שעד גיל 36 לא עשה שום פעילות ספורטיבית. לאחר שעבר בעצמו צנתור, הבין שעליו לעשות שינוי בחייו. לא משנה גיל, משקל, מבנה גוף, גובה, מין, דת או צבע עיניים - כל אחד יכול לרוץ, אומר עמי. האם ריצה מסוכנת? אומרים שהריצה אינה בריאה, שהיא פוגעת בגוף, שעדיף ללכת. ההפך הוא הנכון: מחקרים מדעיים מצביעים על כך שריצה מבוקרת בטוחה מבחינה בריאותית, מאריכה ומשפרת את איכות החיים וגם את מצב הרוח.
עמי מנסה לרוץ. אימוני הריצה שלו לקראת הגיוס הקרוב של בנו, אביו, ובליווי אחיו הצעיר אמציה נעשים בינות הרחובות והפארקים המוכרים לנו, רח' בן-צבי ואזור הקניון, דרך רבין, הפארק הלאומי וקפה "יוילה". הספר "לרוץ מהלב", נכתב

רוזי פינקלשטיין, חברת הקהילה, חובבת ריצה בעצמה, קראה את ספרו של חברנו ד"ר עמי שיינפלד, ומגישה לנו סקירה קצרה עליו ועל מחברו.

ספר "לרוץ מהלב" ד"ר עמי שיינפלד בהוצאת אופוס

"לרוץ זה בריא. כולם יודעים את זה. זו אולי קלישאה אבל זו עובדה מוג' מרת. מחקרים רפואיים רבים נעשו בנושא. מתברר שריצה היא נוסחת פלא, יעילה כמעט לכל



דבר, נוסחת הצלחה לחיים בריאים - בדוק. נקודה." (מתוך "לרוץ מהלב" - יומן ריצה של מנתח לב/ד"ר עמי שיינפלד).
ד"ר עמי שיינפלד, 54, מחבר הספר "לרוץ מהלב" הוא מנתח לב בכיר בתל השומר, מנהל מרפאת מחלות אבי העורקים החזי,

חלומות מעזרת נשים

מן הזווית הזאת, כשהדלתות פתוחות קצת בהיסוס, אין לארון הקודש דופן ימנית ואחורית, גם לא תקרה

ספרי תורה

במלבושי שלג וכתרי פעמונים נערמים עד אין-סופו מתנשאים על תלמי קטיפה

ואם אדחק שם - בין מעליהם, מאחוריהם - סוף סוף אוכל לראות

שנאני שחק, רשפי רומה ושאר יצורים מופלאים משתאים אלי לרגע בבואי אל נרניה של היהודים.

(חברת הקהילה)

מבט על בית הכנסת מעזרת הנשים



צילום: רינת טואיטו



הרב נעם פרל - מאיל תנועת בני עקיבא העולמית

קדימה בני עקיבא העולמית

- איילת סקסטין -

ע ספרוס חודש הארגון בבני עקיבא, מספר מזכ"ל תנועת בני עקיבא העולמית - הרב נעם פרל, בן הקהילה - על האתגרים שעומדים בפניה בקהילות חוץ לארץ. זה למעלה משנה מכהן הרב נעם פרל, בנם של חברי ישראל ויונה, כמזכ"ל תנועת בני עקיבא העולמית. בכך הוא ממשיך את דרכם של הוריו, ששימשו בראשית שנות ה-50 שליחי קליטת עליה בצרפת, שם ניהלו חוות הכשרה לבני נוער עולים ממדינות צפון אפריקה בדרכם לארץ. נעם עצמו, היום בן 43, גדל בשיוכו מאז כשה ג'. הוא זוכר את סניף בני עקיבא גבעתיים כמרכז כובד משמעותי שעיצב אותו ואת חבריו לשבת "ידידיה", שנמצאים בקשרים הדוקים עד היום.

נעם פנה לדרך חינוכית וב-1999 יום והקים את הישיבה התיכונית הסביבתית בסוסיא, המתמקדת בלימודי סביבה בשטח על היבטיהם השונים, ואותה הוא רואה כמפעל חייו היקר לליבו. לאור ניסיונו בסיוור שטח לימודיים, הציעה לו תנועת בני עקיבא העולמית לנהל את מחנה "סיירים אירופה" - מחנה אתגרי וחייטי בהרי האלפים, שנפגשים בו חניכי התנועה מארצות אירופה השונות, ולאחרונה גם מישראל. לאחר 5 שנים שבהן ניהל את המחנה, התבקש לקבל על עצמו את תפקיד המזכ"ל.

תנועת בני עקיבא העולמית פונה לנוער התפוצות במטרה להעלותם לארץ, או למצער לטפח מקרבם מנהיגות יהודית דתית בתפוצה, ולכל הפחות - לגרום להם להקים בית יהודי ולא להתבולל. תקציב



התנועה מגיע מתורמים, ממשרדי ממשלה ומפעילויות בארץ ובעולם. העבודה נעשית באמצעות שליחים של בני"ע לחו"ל, המותאמים לכל קהילה לפי אופיה וצרכיה ונשארים בתפקידם במשך שנתיים עד ארבע שנים. משפחות השליחים מתערה בקהילה ובבית הספר, מקימה סניף או מובילה את הסניף המקומי. הפעילות מעורבת לבנים ובנות, כמקובל בבני"ע מאז ומעולם. בגיל 18 מגיעים החניכים לשנה בארץ, לאחר שעברו הכנה המתמקדת בחינוך למידות טובות וכלימוד על ארץ ישראל. יש המגיעים לשנה תורנית בישיבה או במדרשה בשילוב עם טיולים. אחרים באים לשנה חווייתית הכוללת לימוד תורה, סמינר מנהיגות וציונות, התנדבות ושירות קצר בצבא. בסוף השנה חלקם נשארים בארץ וחלקם חוזרים למדינות המוצא. רבים מהם עולים לארץ בשלב מאוחר יותר בחייהם או נשארים בחו"ל כמנהיגי קהילה.

בני"ע העולמית פועלת כיום במדינות רבות ברחבי העולם (בקרוב גם בהונג קונג). נעם מציין כמה מן האתגרים. בגרמניה, למשל, חיים יהודים רבים שהגיעו מברית המועצות בעידוד הממשלה, המבקשת לנקות את מצפונה, ואלה מתבוללים במהירות רבה, הודות לתנאי החיים הטובים וקידום שילובם של מהגרים ע"י רשויות המדינה. תנועת בני"ע עושה מאמצים "לתפוס" את בני הנוער בגילאי 16 עד 20, אז קיימת אצלם פתיחות לשינויים, ולטפח אצלם יהדות וציונות.

התנועה נמנעת במתכוון מלשלב ילדים שאינם יהודים על פי ההלכה, מחשש לנישואי תערובת. חריגות מבחינה זו הן מדינות סקנדינביה, שבהן רוב הקהילות מעורבות ולכן משולבים אותם ילדים בפעילות התנועה, אך לא בפעילות הכלל-אירופית, והמטרה היא לכוון אותם להתגייר. אתגר נוסף מהווים ילדי יורדים. היורדים אינם נטמעים בדרך-כלל בקהילות המקומיות כי אינם מוכנים לשלם על שירותים שהתרגלו

המשך בעמ' 8 >>

אירועים בקהילה

לקראת הימים הנוראים נערך ערב במסגרת הבמה ליהדות וחברה ע"ש אורי וקסלר ז"ל, בנושא "המוח בין אלול לתשרי". הרב וסרמן פתח בסקירה מעניינת על התהליך שעובר האדם היהודי בתקופה זו וחוקר המוח ד"ר עופר מלמד הסביר על הקשר בין הפן הביולוגי לפן הרגשי והתאמתם לרוח ימי התשובה.

במוצאי י"א בחשוון תשע"ד, יום פטירת רחל אמנו, נערך ערב מרגש בנושא "ושבו בנים לגבולם" - מכון האמונה בשבי, אריק גינזר, חייל דתי מקיבוץ יבנה, סיפר את סיפור נפילתו בשבי במלחמת יום כיפור. את הערב הנחה הרב יחיאל וסרמן שלחם ונפצע במלחמה. ליווה בשירה ובנגינה פרדי ברק.

ביום ג', 14.11, מוצאי י"ג בשבט תשע"ד, בשעה 20:00, ייערך א"ה מפגש עם הסופרת אמונה אלון בנושא "גשם - סיפור אהבה" - מדוע זקוק הבורא לתפילת האדם כדי להוריד גשם, ואיך זה קשור ליחסי גברים ונשים במשפחה ובחברה?

עבירה על חוק ההתיישנות/

המשך מעמ' 3 <<

אלו מילים מודרניות למה שהתורה קוראת: התיישנות. ומה שנכון ליחיד ומסוכן עבורו אמור על אחת כמה וכמה לגבי קהילה. לעיתים קרובות כשאני נתקל בהתנהגויות מסוימות בקהילות דתיות אני מזהה 'טאו-חרדיות-דתית-לאומית': שמרנות קנאית. לא לכל שינוי. לא לכל ריענון - 'כך היינו וכך נהיה', 'על זה גדלנו לפני 60 שנה בבני עקיבא ואל תקלקלו לנו את האווירה עם

כל מיני התחדשויות'⁽¹⁾. ונושנתם - זהו החורבן, זו ראשית הגלות, זו דרך המלך לעבודה זרה, זו האזהרה החמורה שעולה מפרשת ואתחנן: "פי תוליד בנים ובני בנים ונשנתם בארץ... העידתי בקם הים... כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ... לא תאריך ימים עליך". אריכות ימים תלויה בהתחדשות ומכאן איסור ההתיישנות.

(1) הרב דובי לימד עד לא מכבר לצד חברת הכנסת ד"ר רות קלדרון ב"בית מדרש יוצרי שבו תסריטאים ובמאים לומדים טקסטים תלמודיים ועד 'יצירות ספרותיות'.
(2) זכמו שהעיר פעם ידידי הרב שי דאום שאין רק "מין קרובי" ושסאל קיצוני. יש גם מתן קיצוני.

ישר כוח לד"ר עודד שוירמן

על קבלת התואר 'רופא מצטיין' לשנה זו בבית החולים בילינסון



שהשמחה במעונם זר ברכות למזל טוב

ברכות להולדת נינים/ות • למשפ' מיטב'י להולדת הנין • למשפ' דנציגר להולדת הננים • למשפ' קלמן להולדת הננה • למשפ' גולדמן להולדת הננה • למשפ' מאיר וחסה שטרן להולדת הנין • למאיר ביר ומשפחתו להולדת הנין • למשפ' קוטנר שמעון ורות להולדת הנין **ברכות להולדת נכדים/ות** • למשפ' שטח להולדת הנכדה • למשפ' טוכפלד להולדת הנכדה • למשפ' סנדיק להולדת הנכד • למשפ' שיינדרוף להולדת הנכדות התאומות • למשפ' ארנברג להולדת הנכדה • למשפ' נאור להולדת הנכד **ברכות לבר מצווה** • למשפ' רוטנברג לבר המצווה של הבן עידו • למשפ' כהן לבר המצווה של הבת עינב • למשפ' הלברשטם לבר המצווה של הנכד • למשפ' יפה לבר המצווה של הבן גלעד • לחנה בן כוכב לבר המצווה של הנכד • לשושנה מתוסוב להולדת הנין ובת מצווה לנכדה **ברכות לנישואין ואירוסין** • ללאה רבינוביץ' לנישואי הנכדה • למשפ' גיא לנישואי הבן אייל • לצילה וקסלר להולדת שתי נינות וחתונת נכד

ליקירי הקהילה ברכות

ברכות
לחתנים
ולאשת החיל
ישר כוחכם
ותזכו להמשיך
במלאכתכם
הברוכה
לאורך שנים!



עליתם אליו מיד

בשבת פרשת נח חגגנו בסעודה מיוחדת, בהשתתפות הרב יעקב אריאל, רבה הראשי של רמת גן, עם יקירי הקהילה הנבחרים: חתן תורה - הרב אברהם וסרמן; חתן בראשית - ישראל גולדפרב; חתן כל הנערים - ר' משה גלרנטר; ואשת החיל - הגב' חנה שטרן. הרב וסרמן, תלמיד חכם מופלג שכתב חיבורים תורניים רבים ומשמש כפוסק ההלכה של הקהילה, נכנס כעת לשנתו ה-25 כרב הקהילה, וההנהלה בחרה להוקיר את פעילותו הנמרצת והמעורבת בהכתרתו כחתן תורה לשנה זו. ישראל גולדפרב זוכה להכרה על הליווי שהוא מגיש, כמעט מדי שבת, לנערים העומדים לחגוג בר מצווה בבית הכנסת ולמשפחותיהם, לעיתים גם שבתות רבות לאחר המעמד המרגש. כמו כן הוא ממלא בהתנדבות את תפקיד הגזבר בגרעין "מרחביה". ר' משה גלרנטר, הגם שאינו חבר הקהילה, תורם לה רבות בלימוד נערים בני מצוה, בהשקעה ובמסירות שמעל ומעבר. בתוך הקהילה העמיד דור של קוראים בתורה, ובלמדו נערים מחוץ לקהילה הוא מסייע להפוך את עלייתם לתורה בבית הכנסת שלנו לאירוע מרגש ובלתי נשכח, המעלה רבות את קרנו של בית הכנסת ותורם לרושם החיובי שנותר על הנערים. הגב' חנה שטרן מכהנת מזה שנים אחדות ללא לאות כמנהלת מועדון אחיעזר, ותחת הנהגתה משגשג המועדון ומקיים פעילויות איכותיות ביותר מדי שבוע.

תנחומים

• לגב' אלקה בורנשטיין על פטירת אחותה • למשפ' קליין על פטירת האב והדוד חנוך • לגב' עידית ונדלר על פטירת אביה

חברי הקהילה אבליים על
פטירת הגב' שרה קרמר

לנסות ללקט ולארגן ילדים ממשפחות "עמק הסיליקון" והשאירה היא לנסות ולהרחיב את הפעילות בקרב ילדי יורדים. אנו עומדים כעת בעיצומו של חודש הארגון בבני עקיבא בישראל, אך בתנועה העולמית לא מתקיים חודש ארגון. עם זאת, שבת לך-לך מוקדשת לנושא העלייה, והשנה יעסקו גם החניכים בארץ ביהודי התפוצות, במטרה להגביר את המודעות והפעילות בנושא.

קדימה בני עקיבא העולמית/

המשך מעמ' 7 <<

לקבל בארץ ללא תשלום, כגון שירותי קהילה, בית ספר וחיתוך בלתי פורמלי. חלקם גם חשים עוינות כלפי הדת ומעטים מהם ירצו קשר עם תנועה דתית. בעקבות כך, זו אוכלוסייה בסיכון גבוה להתבוללות. השנה נשלח לראשונה שליח ללוס אנג'לס, במטרה